

Herličko, umyvej svoje biele líčko,
podepři, podepři svůj rozkošný boček,
poskoč do Dunaja,

vyber sobě raja,
z růže kvíteček.

2168.

Z Lovětína od Batelova

Má milá Hejliško,
utři si své černé očičko!
Učej si vlásky, kadeře,
dokaď seš u své matere.
Až u své matere nebudeš,

česat si vlásky nebudeš.
Seš-li holka z Batelova? Nejsm.
Máš-li jaký bílý šátek, dej sem.
Proč bych já ti bílý šátek dávala,

čím bych si černé oči utírala?
Vyber si z růže květ,
kterého budeš chcet.

Podobná hra jest »na konópky«.

Děvčátka dvě se chytanou, tancují a zpívají, takto družě svoje svolávajíce:

2169.

Hrá-le bechme na ko - no - pke, de-be be-le vě - tší sno - pke; má-lo nás, poď, E-vi-čko, me - zi nás.

Hrále bechme na konopke,
debe bele větší snopke;
[: málo nás, :] poď, Evičko, mezi nás.

Nyní děva přivolaná jde mezi ně a s nimi kolo činí. Avšak často zdráhajíc se mocí přivedena bývá, naččž jí zpívají:

2170.

E - vi - čka ne - chtě - la jí - ti, mu - se - ly sme ju tá - ha - ti za ty je - jí pa - če - se,

proč o - na jích ne - če - še. Hré s na - ma, hrá le - bo vla - sy dé!

Evička nechtěla jíti,
musely sme ju táhati

za ty její pačese,
proč ona jích nečeše;

hré s nama, hrá
lebo vlasý dé!

Nyní znova jinou děvu volají. — A když tak již všechny do kola svolány jsou a poněkud se byly naskákaly, počínají propouštěti děvče po děvčeti z kola, říkajíce:

Hrále bechme na konopke,
debe bele menší snopke.

Moc je nás, moc je nás,
běž, Evičko, přeč od nás.

A pak podle libosti se opakuje hra ta.

Podobná hra jest na P e t r a. Zasednou děti, jedno však zůstává v prostředku a obcházejíc klade na hlavy dětí sedících ruku podle sylab písni následující. Na kterou hlavu poslední sylaba padne, to dítě vstává a s ním zpívá:

2171.

Sel Petr proso i pšenicu,
vyvorál tam křepelicu.

aneb

našli sme tam křepeličku.

Křepeličku máme,
křepela nemáme.

Málo (*aneb* moc je) nás,
běž ty, Martine, mezi nás.

Žal Petr proso, rýž, pšeničku,